

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **J. N.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. KUJI 96606/2016, sp. zn. ODSH 1911/2016 Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016, č. j. OD/1390/16/JK, jímž Městský úřad Žďár nad Sázavou (dále též „správní orgán prvního stupně“) podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), zamítl námitku žalobce a potvrdil záznam bodů v jeho evidenční kartě řidiče, který byl proveden na základě oznámení Městského úřadu

Chotěboř ze dne 11. 8. 2016, č. j. MCH-9683/2016/OdaP/-Vo, kopie záznamu o podání vysvětlení ze dne 11. 8. 2016 a kopie pokutového bloku série X, č. X, za přestupek, kterého se dopustil dne 15. 7. 2016 tím, že v obci Chotěboř – Bílek porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročením dovolené rychlosti jízdy o 26 km/h po odečtu odchylky měření, za což mu byly v registru řidičů připsány 3 body.

[2] Správní orgán prvního stupně uvedl, že listinnými důkazy vyvrátil případné pochybnosti o skutečném stavu věci a nemá důvodné pochybnosti o tom, že zmíněného přestupku se žalobce dopustil. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně a uvedl, že popis přestupkového jednání na pokutovém bloku je vyplněn řádně a je dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, na základě kterého byl žalobci proveden záznam 3 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že žalovaný nerespektoval uplatněné odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, případně některé důkazy jednostranně upřednostnil v neprospěch žalobce. Žalovaný též zcela ignoroval rozhodovací praxi jiných správních orgánů ve shodných věcech. Tím narušil žalobcovu právní jistotu.

[4] Konkrétně žalobce namítal, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky. Odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Uvedl, že z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů – rozhodnutí v blokových řízeních – z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Ustálenost stylu práce tohoto odvolacího orgánu vyplývá např. i z jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je pouze čtrnáct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, užívání zásady legitimnosti je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.

[5] Žalobce v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které

z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. V této souvislosti žalobce odkázal jak na rozhodnutí v blokových řízeních, jež dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, tak na rozhodnutí vydané v blokovém řízení, které zákonné požadavky naplnilo. Z toho je zřejmé, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován, a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrné údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

[6] Žalobce dále poukázal na některé typy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Nezpůsobilým je tedy např. rozhodnutí, z něhož není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tak je nedostatečným popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. V situaci porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem pak není dostačujícím popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Zde musí být z vydaného rozhodnutí zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a ne jako spolujezdec. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, mělo by na jeho základě být možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci, neboť v takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích, a nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

[7] Pokud jde o jednotlivé pokutové bloky ze dne 11. 8. 2016, 11. 6. 2016, 4. 10. 2015 a 2. 6. 2015, žalobce shodně brojil proti chybnému označení právní kvalifikace jako „*125c/1f3*“, „*125c/1f6*“, „*125c/1k*“, „*125c/1f4*“, „*§18/4 z.č. 361/2000 sb*“, „*§5/2f z.č. 361/2000 sb*“ či „*§6/1a z.č. 361/2000 sb*“, poukázal na vyvstávající pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokových řízeních vydal, neboť není patrné, zda k přestupkovým jednáním mělo dojít na místech veřejně přístupných, soukromých či na pozemních komunikacích. Namítl též, že nejsou seznatelná jednoznačná místa spáchání přestupků, přičemž nepostačí pouhé uvedení obce či její části, není uvedena ani kilometráž komunikace. Jednotlivé popisy skutků pak jsou ve formátu „*ohrožení chodce*“, „*pásy*“, „*R*“.

[8] Předmětné pokutové bloky tedy nebyly pro záznam bodů způsobilé, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací.

[9] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V textu žaloby žalobce uvedl, že podle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), požaduje rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[10] Dne 2. 5. 2017 žalobce požádal o přednostní projednání věci a upozornil na to, že u přestupku ze dne 11. 8. 2016 mu nebylo spáchání jakkoli dokázáno, kdy v době spáchání

přestupku byl prokazatelně na jiném místě. V průběhu řízení na tuto skutečnost opakovaně upozorňoval, na což správní orgány nereagovaly.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 3. 2017 žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně si vyžádal příslušné pokutové bloky k ověření, že existují způsobilé podklady pro potvrzení údajů, které vedly k provedení záznamu bodů. Žalovaný po prostudování všech pokutových bloků dospěl k závěru, že popisy jednání jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Každé správní řízení je individuální, rozhodnutí jiného správního orgánu je pro toto řízení irelevantní. Námitky v odvolání byly formulovány obecně k jednotlivým druhům přestupkového jednání. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[12] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[13] Soud považuje za nezbytné, aby v první řadě nastínil závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[14] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[15] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané,

že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[16] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku X. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*

[17] K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.

[18] Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[19] Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.

[20] Není zejména pravdou, že by správní orgány vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení správního orgánu prvního stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 16. 8. 2016 zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti naposledy provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče dne 11. 8. 2016 za přestupek ze dne 15. 7. 2016. Namítal, že sice na úřadě potvrdil spáchání přestupku, ale neuvědomil si, že vozidlo neřídil on, ale L. D., který si od něj vozidlo půjčil. K podkladům rozhodnutí se žalobce nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně vycházel kromě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení od Městského úřadu Chotěboř ještě z kopie záznamu o podání vysvětlení ze dne 11. 8. 2016 a kopie pokutového bloku série X, č. X. Tyto podklady poté vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění rozhodnutí s tím, že zápis bodů byl proveden v souladu se zákonem. Uvedl, že není zmocněn provést výmaz nebo změnu zápisu předmětného přestupku. Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vůči obsahu námitek zcela přiměřené.

[21] Ani v rámci odvolání ze dne 21. 11. 2016 žalobce svojí argumentací nemířil proti konkrétním nedostatkům pokutového bloku (případně jiných podkladů rozhodnutí). Setrval na tvrzení, že předmětný přestupek dne 15. 7. 2016 spáchal L. D. Žalovaný na základě odvolání prostudoval pokutový blok ze dne 11. 8. 2016, č. X, nezjistil žádný důvod k pochybnostem o provedeném záznamu bodů a uzavřel, že blok je čitelný, srozumitelný, obsahuje místo a datum přestupku a jednoznačnou identifikaci přestupce. Popis jednání je totožný s jednáním uvedeným na příslušném oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Dále uvedl, že z oznámení o uložení pokuty vyplynulo, že se přestupkového jednání dopustil žalobce, nikoli L. D. Přestupek je pravomocně ukončen a body do registru řidičů byly zaznamenány správně. Žalobce s přestupkem ze dne 15. 7. 2016 souhlasil, což je zřejmé i z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 11. 8. 2016, kdy netvrdil, že by vozidlo měla řídit jiná osoba.

[22] Z výše uvedeného je zřejmé, že se oba správní orgány zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce způsobilostí rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jeho správností). Na námítky žalobce nemohly reagovat jinak (než obecným přezkumem podkladů pro záznam bodů), jelikož ty směřovaly ke zpochybnění skutkového stavu.

[23] Nemá pravdu, že by žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, jelikož žalobce v průběhu správního řízení žádné relevantní důkazy nepředložil ani neoznačil. Rovněž nemá pravdu, že by žalovaný konstatoval, že není důvod se zabývat způsobilostí podkladů pro záznam bodů. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný se naopak způsobilostí podkladů pro záznam bodů podrobně zabýval. Proto ani na základě žalobcem předložených rozhodnutí jiného krajského úřadu nelze dospět k závěru, že by správní orgány vybočily z mezí ustálené správní praxe, a že by tak byla dotčena zásada legitimního očekávání, právní jistoty či rovnost účastníků.

[24] Žalobce v žalobě na jím uváděných a dokladovaných příkladech znázorňoval, jaká by měla či neměla být zákonná praxe. Zároveň ovšem připojil i konkrétní výtky vztahené k jednotlivým blokům, jež byly podkladem jednotlivých záznamů do bodového hodnocení řidiče.

[25] Pokutové bloky ze dne 11. 6. 2016, 4. 10. 2015 a 2. 6. 2015 nebyly předmětem námitek žalobce v průběhu správního řízení, a tudíž se jimi správní orgány nezabývaly. Z toho důvodu se těmito bloky nezabýval ani soud, jelikož není možné rozsah námitek proti záznamu bodů rozšiřovat až v rámci správního soudnictví.

[26] Soud se mohl zabývat toliko skutkem ze dne 15. 7. 2016, resp. podklady pro záznam bodů za tento přestupek, jelikož pouze proti tomuto skutku podal žalobce námítky. Dle pokutového bloku ze dne 11. 8. 2016 č. X, série X, týkajícího se žalobcova jednání dne 15. 7. 2016, byla žalobci uložena pokuta za přestupek dle „§ 125c/1f bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p“. V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „15.7. 16 v 20.15 hod., Chotěboř - Bílek, silnice II/345 (směr Chotěboř) řídil vozidlo VW z. X nedovolenou rychlostí. limit 50 km/h. naměřena rychlost 79 km/h odchylka ± 3 km/h 76km/h.“

[27] Žalobce byl postižen za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Skutek žalobce je popsán dostatečně konkrétně, popis skutku obsahuje všechny okolnosti rozhodné pro závěr

o spáchání přestupku – je uveden údaj značící možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj o rychlosti naměřené žalobci, a též údaj o rychlosti při zohlednění odchylky měřicího zařízení.

[28] Dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětného přestupku, je v dotčeném bloku specifikováno i místo jeho spáchání. Blok obsahuje též zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Žalobcovo lpění na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu. Z bloku též nevystává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal, či o veřejné přístupnosti míst, na nichž došlo ke spáchání přestupků, i v těchto ohledech jsou úvahy žalobce zcela formalistní a ryze spekulativní.

[29] Uvedená specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil, a kdy a kde se to stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (k požadavkům na specifikaci srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

[30] Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětného pokutového bloku k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.

[31] Závěrem soud pouze znovu zdůrazňuje, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů **nepředstavuje** opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Soud tedy shledal žalobcovy námitky neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, jejich náhradu ostatně žalovaný ani nepožadoval.

[34] K věci ještě nutno dodat, že soud sice zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, důvody v něm uvedené však shledal relevantními pro případné přednostní

projednání věci *ad hoc* dle § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Vzhledem k tomu soud rozhodl o věci samé přednostně.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu